

NAMESTO LUVODA

Dragulji, ki po svetu ležijo,
zakladi, ki razveseljujejo,
besede, ki potolažijo,
življenje in osrečujejo ...
Ne išči jih,
oni bodo našli tebe.
In ko te najdejo,
bodo iz tebe izvabili smeh.
Naučili te bodo iztisniti
najboljše iz tvojih
majhnih pregreh,
ti življenje nazaj vrnilo,
v toplo odejo te zavili.
Poslušali bodo tvoj jok in smeh,
te potolažili v največjih skrbih
in peli na glasbo tvojega srca,
v najhladnejših dneh segreli ga
celega.
Hodili bodo s teboj,
pa če greš dol in gor!
Ti izdali svoje vse skrivnosti,
s tabo delili najbolj nore
norosti.
In najpomembnejše-
te podpirali!
Vsak čarobni dragulj
je le za enega.
Ima moč le enega okrepiti,
le z enim po svetu stopati.
Želim si ta dragulj!
**In zapomni si: zaklad,
topla beseda,
to življenje
si lahko tudi ti.**
Tudi ti lahko osrečiš ljudi.
Lahko jim ponudiš roko,
tvoja ljubezen lahko seže
globoko,
do dna morja, če želiš.
S tako čarobnimi trenutki,
z najbolj prijetnimi občutki,
s temi popolnimi ljudmi
je tudi življenje popolno!

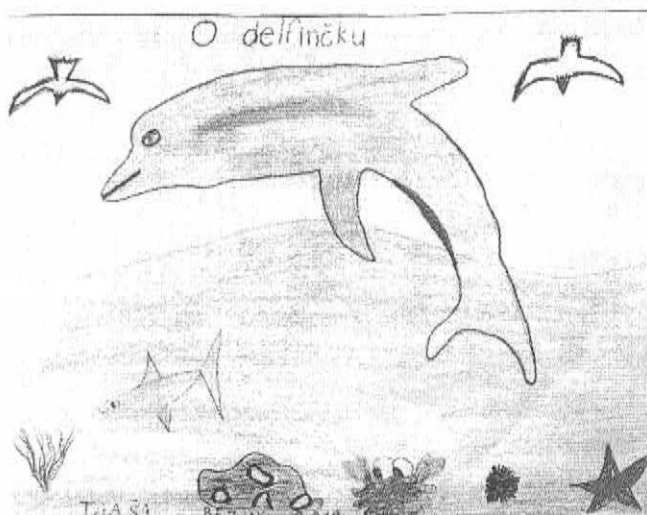
Nikolina Brkič, 9. a
Mentorica: Lidiya Verlek

ČUDEŽNA ZVEZDA

Nekoč sem šla v gozd nabirat jagode. Tam sem srečala starko, ki mi je dala zvezdo. To zvezdo sem vzela domov. Doma sem jo položila ob posteljo. Naslednje jutro sem se zbudila v deželi medvedkov. Ampak to niso bili navadni medvedki. Bili so pisanih barv, na glavi so imeli mavrico.

Ugotovila sem, da je to naredila zvezda. Naslednje jutro je zvezda odšla daleč v stran, meni pa je pustila medvedka.

Špela Vučak, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

Tjaša Bezjak,
2. a
Mentorica:
Silva Forštnarič

ŠOLSKA DRUŽINA

Nekoč je živel bogat, postaven Svinčnik. Šel je v mesto, da bi si kupil nove čevlje in kravato, kar naenkrat pa zagleda prelepo Barvico. Imela je mini krilce in visoke pete. Svinčniku so se v očeh zalesketali srčki. Minil je teden, minila sta dva tedna in poročila sta se. Čez leto dni je Barvica rodila hčer Radirko in sina Flomastra. Nekega dne je babica Mapa rekla dedku Ravnilu, da bi rada videla svojega vnučka in vnukinjo. Poklicala ju je po matematičnem telefonu.

Vnuka sta šla k babici in dedku za en teden. Barvica in Svinčnik sta imela proste dneve. V ponedeljek sta šla v bar Šestilo, kjer sta pila pijačo z imenom Za zaljubljenca. V torek sta se zabavala na Šolskem sejmu. V sredo zvečer so bile v mestu različne predstave. Pela je slavna glasbena skupina Pop lepilo. V četrtek opoldne sta jedla v gostilni Pri škarjah. Usta sta si obrisala v šilček. V petek sta se od 21. ure dalje zabavala v diskoteki Zemljevid zabave. V soboto sta se malo nasmejela ob kozarcu vina. V nedeljo pa sta si v kinu skupaj s kokicami in kokakolo ogledala film. Šolsko družino imajo vsi radi. Spet je bil tu ponedeljek in otroka sta prišla domov. Vsi so se objeli.

Čez 15 let sta Radirka in Flomaster s svojima družinama gledala to fotografijo. Vsi so čutili srečo ob spominih na te čase.

Ingrid Marovič 4. a /8
Mentorica: Jadviga Kolar

INTERVJU Z ŽUPANOM, DR. ŠTEFANOM ČELANOM

Sem Miha Korenjak, učenec 4. b razreda devetletke na Osnovni šoli Mladika. Moja razredničarka je gospa Renata Sužnik. Pri slovenščini obravnavamo intervju in moramo izbrati osebo, ki se nam zdi zanimiva. Izbral sem Vas, zato bi bil zelo vesel, če bi mi odgovorili na nekaj vprašanj, ki sva jih sestavila s sošolcem. Vem, da ste zelo zaposleni, ampak si vseeno želim Vašega sodelovanja. Najboljši in najzanimivejši sestavki bodo objavljeni v šolskem časopisu.

Tukaj so vprašanja za Vas:

1. Kje ste obiskovali osnovno šolo?

Med vsakodnevno čudovito peš hojo iz Spuhlje, kjer smo šolarji neizmerno uživali v čudoviti naravi, gozdovih, ob reki Dravi, znamenitih »birih«, sem obiskoval Osnovno šolo Mladika.

2. Ali nam zaupate najslabšo ali najboljšo dogodivščino, ki se vam je zgodila v osnovni šoli?

V času svojega odrasčanja in šolanja nisem bil poseben »svetnik«. Za svoje lumparije sem še danes pripravljen sprejeti ustrezno kazen. Nikoli pa ne bom pozabil brutalnega fizičnega pretepanja, ki sem ga doživel od učitelja. Brez razloga in konkretnih dokazov me je zvlekel v kabinet, kjer me je hudo pretepal in zahteval, da priznam nekaj, kar nisem naredil. Ta krivica me je vedno bolela in me še danes.

Lepih dogodivščin pa je bilo na Mladiki zelo veliko. Največ mi pomenijo drobni dogodki in značajske lastnosti mojih učiteljev, po katerih sem podedoval njihove vrednote: (tovarišica Kampuševa – srčnost; tovarišica Beganova – prijaznost; tovarišica Penova – odnos do znanosti;

tovarišica Šijančeva – skromnost in odprtost do sočloveka; tovariš Turkuš – odnos do športa ...)

3. Kaj vam je najbolj všeč pri opravljanju vašega dela?

Po naravi sem človek, ki ga predvsem zanima sedanjost in prihodnost. Zato neizmerno uživam v reševanju zapletenih razvojnih problemov. Načrtovanje prihodnosti, ki je zelo nepredvidljiva, mi je od nekdaj predstavljalo največji izziv.

4. Kako ste zadovoljni z dosežki ptujskih osnovnošolcev?

Moram priznati, da ne poznam vseh področij dela osnovnošolcev dovolj dobro, da bi lahko dajal verodostojne ocene. Dobro poznam mladinsko raziskovalno delo in dosežene rezultate. Na tem področju ste zanesljivo med najboljšimi v Sloveniji. Veliko lepega in zanimivega vidim na področju projektnega dela. Tudi na te rezultate smo lahko vsi skupaj zelo ponosni.

5. Bomo v Ptuj imeli Kolosej?

V tem trenutku potekajo razgovori s potencialnim investitorjem, ki želi na Ptuj graditi večnamenski prireditveno-zabavišni center. V tem centru so predvidene tudi kinodvorane po vzoru Koloseja.

6. Kako preživljate prosti čas z družino?

Žal mi ob županovanju ostaja zelo malo prostega časa.

Pri tem najbolj trpi družina, ki ji žal posvečam premalo pozornosti. Upam le, da se mi to ne bo maščevalo. Tistih nekaj prostih trenutkov pa poskušamo preživeti z veseljem in nasmehom na ustnicah.

7. Kje nas vidite čez deset let?

Upam in verjamem, da bomo čez deset let uspeli Ptuj umestiti v družino tistih evropskih mest, ki bodo prepoznavna po svoji izvirnosti in originalnosti na področju razvojnega povezovanja gospodarskega in storitvenega sektorja.

8. Svetujte nama, kako postati župan?

To je zelo preprosto. Ko napolnite dovolj let, da si pridobite volilno pravico, morate kandidirati na županskih volitvah.

9. Veliko ste potovali. Katero mesto vam je bilo najbolj všeč?

Vsako mesto je po svoje zanimivo. Najbolj mi je ostal v spominu Hamburg, kjer sem študiral. Rad se vračam tudi v Amsterdam in Burghausen. Prijetno mesto je tudi Varaždin.

10. Zdaj pa malo za hec. Kdaj ste bili prvič zaljubljeni?

Malo za šalo in malo zares. Prvič sem se zagledal v svojo tovarišico v Osnovni šoli Mladika.

Novinarja: Mihael Korenjak in
Luka Bauman; 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Nagrajeni učenci Mihčevega natečaja

VSE JE MODRO

Vse je modro. Vse je modro.

Reka teče dol po slapu in v morje čez kamne.

Modro je nebo, ki ga vidimo, modro milo, modri cvet, modra barva, modra kujiga.

Modri zvizek, ki v njega pišemo z modrim nalunim peresom.

Vse je modro. Vse je modro.

Modra so očala, ki z njimi modro vidimo.

Modre so oči, modri so metuljčki, ki letajo.

Modri zrak leti po celi modri Zemlji.

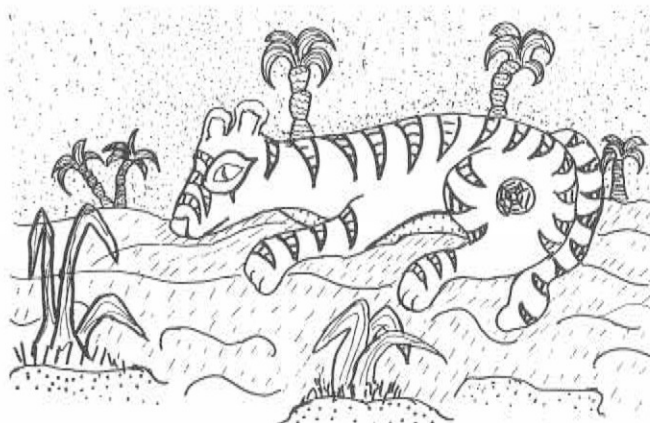
Modri so planeti, ki jih vidimo z modrim teleskopom.

Jernej Hajdinjak, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

MY HAMSTER

I have a hamster. He is male and his name is Kiki. He is about two years old. His fur is white. I keep him in a cage. There he has a bottle full of water, a wheel, little house and one mug for food. He eats a lot of vegetable food. I buy food in a pet shop. I love him, but I cannot keep him in my room at nights because he is a nocturnal animal. He is very noisy when he runs around the wheel. At night I put him in the kitchen. I clean his cage every Sunday or Saturday.

Mojca Lenart 8. b
Mentorica: Jelena Novak

Nuša Širovnik, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

HAPPINESS

*Happiness is full of colours.
It smells like elder-blossom in green May,
like sun cream at the seaside in summer,
like baked chestnuts in autumn... and snow...
It sounds like jazz in the evening,
like drums, when everything is too calm,
like birds in the morning...
It tastes of strawberries, of water in a desert.
It looks like a clean blue sky,
you just need to look up...*

Neža Muhič, 9.a

SUNDAY MORNINGS

*Sunday mornings are sometimes purple-orange.
They sound like birds singing and taste like
fresh apple pie.
Sunday mornings smell like world championship
and they feel that good.
Sunday mornings feel like a massage after
a very long sleep...
you just have to feel them,
because you recognise the day by the morning.*

Nina Bezjak, 9.c

PEACE

*We all want world peace,
we want white colour on a flag.
Peace sounds like birds,
because birds are free.
It tastes like space
and smells like fresh air.*

Taja Strelec, 9. c

Mentorica: Nataša Rogina

HOW I GOT A DOG

It was just one of the normal spring days, 3. May. I woke up at 6.30 a.m., like every other day. I even brushed my teeth like usually. But something was different. My parents were nervous and they were preparing for departure. I remembered that my family and I are going on an excursion and are planning on buying a pet. Not just a pet - we are buying a dog. A little Golden retriever.

I drank my morning milk and prepared myself for departure.

Objectives of the excursion were as follows:

- visit Mozirje garden and smell all the flowers at the location (This was the worst part of the excursion, because I am allergic to flowers)
- enjoying family lunch
- buying a dog

My father started the engine. While he was driving, I was thinking about the appearance and character of a new dog.

After a long and dizzy tour, we arrived to our first destination – Mozirje.

We smelt and looked at the flower exhibit. When we finished, I started to sneeze and my eyeballs changed their size. I felt horrible. Family lunch followed and I couldn't wait for the most interesting part of the trip. After lunch we went to Žalec near Celje to buy a dog. When we arrived, my dog's mother Taja came to greet us. She was very friendly so we stroke her. She led us to her litter. Now I was a bit puzzled, because I didn't know how to choose one of the nine dogs! I really felt confused. Then my mother took the honour and she chose a little white doggy, staring at me and chewing my finger. We named it Tara. While leaving, Tara's mother Taja was kissing Tara for the last time in her life. She was very gentle and I almost started to cry. And a minute later we were on our way home. I was holding Tara in my arms and she was so pretty and small. After five seconds in the car she started to cry.

That hurt our feelings so much that we all cried with her and I even wanted to take her back to her mother.

Well, we didn't follow my instincts and now I am glad we didn't. After a couple of minutes Tara stopped crying and she accepted us for her new owners. All she wanted was care and love. Anyway, it wasn't easy to give her what she wanted, especially because she wanted care and love the whole way back. When we arrived in Ptuj something warm fell on my T shirt. Tara threw up. But it wasn't so bad, because only a few minutes later we arrived home. After cleaning my T shirt I went to Tara and said: 'You are a naughty girl,' and my words soon became reality.

Now my family has the laziest and the naughtiest member and we have to do many things each day to keep her satisfied. But every innocent look of my dog convinces us that she is a blessing.

Aljoša Slameršak, 9. a
Mentorica: Nataša Rogina

LAŽNIVA SUZI (komentar knjige)

Knjiga Lažniva Suzi, pisateljice Dese Muck, ki jo je izdala založba Mladinska knjiga, leta 2001 v Ljubljani, je ena izmed knjig, ki so izbrane za domače branje 8. razreda. Zato smo jo v razredu tudi podrobneje obdelali.

Lažniva Suzi je knjiga, namenjena fantom in dekletom v obdobju najstništva. Čedno dekle se namreč seznani s številnimi doživetji, ki so zanj prva, in se prav tako pojavljajo v življenju nas – bralcev. Spozna tudi pravo ljubezen. A pravijo, da laž srečo odganja. Suzi je imela bujno domišljijo in rada si je kaj izmislila. Sprva so bile le nepomembne in nedolžne laži, ki pa so sčasoma postajale vedno močnejše. V nadaljevanju je laganje prizadelo njene starše, učitelje, prijatelje in nazadnje njenega fanta.

Z lepim videzom pa je lovila tudi moška srca. Tako je ponosno odšla z neznancem ... vrnila pa se je zlomljena. Kako hitro se zgodi, ko pijača zmeša glavo ali te zavrže prijatelj! A vedno so nekje osebe, ki pomagajo. Učiteljica je razumela njeno stisko in borila se je kot mati za hči. Tudi po osnovni šoli sta se srečevali in si svetovali.

Nato je Suzi odkrila svoj talent in se vključila v dramski krožek, s katerim je prišla tudi nova ljubezen ... in s tem tudi nova laž. Prikrila mu je, da je že imela fanta in mu zamolčala svoj izgubljen deviškost. Ko je Matjaž to izvedel, sta bila nekaj časa sprta. A knjiga je šla h koncu in pričakovati je bilo dober razplet. Podala sta si torej roke in zaživela na novo. Oprta drug na drugega sta šla naprej.

Pisateljica je za kraj dogajanja izbrala Ljubljano. Večkrat tudi omenja Tromostovje kot kraj za parčkanje. Že iz doživetij, ki so opisana v knjigi, je razvidno, da se zgodba odvija v času 21. stoletja.

Menim, da pisateljica zna pristopiti k mladostnemu in mu ponuditi pomoč ali dober nasvet v stiski. Brez sramu razloži tudi težave o tistih stvareh, ki so nam v posmeh. A tudi posmehljivcem dober nasvet ali primer, kot je ta, ne zaškodita. Dese Muck je med mladimi bralci zelo priljubljena. Zakaj? Ker ji uspe skozi 16 poglavij bralca poučiti o nekih pomembnih stvareh, za kar drugi porabijo mesece. Za dodatek pa k bralnosti prispeva tudi domišljija. Če občasno knjige ne spreminja v pravljico, jo pač uporabljajo njeni junaki, kar je tudi najpogostejši primer v knjigi. V današnji svet je postavila naivnost ljudi, ki so verjeli Suzinim lažem (npr.: njena mama ima sanjsko postavo, hodi na fines in kupe denarja zapravlja za kozmetiko, oblačila in obutev. Živijo v vili ...)

Zraven drugih sporočil knjige sem tudi odkrila Desin nauk: »Vsaka laž ima kratke noge!«. Pisateljica se je potrudila in opisala Suzijine občutke, ko so jo razkrinkali in v živo prikazala podobo takratne trpeče duše. Ta laž ji je kasneje skoraj uničila življenje, ko je Ana povedala njeno zgodovino Matjažu. To dejanje, ki ga je storila Ana, je bilo izrecno vmešavanje v tuja življenja. Tudi Suzi si je na nek način to prislužila. Ano je namreč hudo prizadela, ko ji je speljala fanta. In sedaj etično vprašanje! Kdo je tukaj bolj kriv? V tem je tudi knjiga zanimiva, ker vsebuje mesta za razmislek. Knjigo lahko torej gledamo na dva načina! Eno je, da knjigo preberemo, in ob tem ne razmišljamo, drugo pa je, da na kočljivih mestih, kjer vidimo dogodek iz vsakdanjosti postojimo, poiščemo osebo, ki nam je podobna in nato razmislimo, kaj bi mi storili na njenem mestu. Nato pa spremljamo reakcijo tega knjižnega junaka. Na tak način tudi spoznamo, kakšni smo in kako reagira »zvrst človeka«, kateri pripadamo.

Prav tako lahko knjigo gledamo iz dveh perspektiv. Kot pravljico in kot realistično knjigo. Lažniva Suzi je realistična knjiga in komur bo uspelo nanjo gledati kot na pravljico, mora res prihajati iz čudežne dežele, kjer laži in trpljenja ne poznajo.

In še eno skrivno sporočilo nam pisateljica ob branju razkriva. To, da nas imajo starši radi. Suzi je vedela, da bi mama trpela, če bi jo izgubila, a je vseeno pojedla tablete, za kar ji je sicer kasneje bilo žal. In koliko skrbi je s tem nakopala mami! Malo prej je umrl oče in še ene smrti ne bi prenesla! Suzi jo je imela rada, vendar si je to dostikrat prikrivala.

Če bi knjigo primerjala z drugimi Desinimi knjigami, bi ugotovila, da ta knjiga vsebuje malce več realnosti kot ostale. Vse so sicer postavljene v približno isto obdobje, a je za moje razmišljanje verjetno kriva vsebina, ki pa tokrat ni primerna za vse otroke. Na to je opozorila tudi pisateljica s stavkom: »Branje te knjige priporočam samo zrelim in izkušenim osebam, starejšim od 13,5 let«. Knjigo torej z veseljem priporočam, predvsem najstnikom, saj s pisateljico odkrivajo svet, ki jih obdaja. Se tudi naučijo, da vsaka beseda ni resnična!

Torej, najstniki in najstnice, pozor! Skozi vaše življenje se intenzivno pretaka reka pubertete, ki s seboj nosi doživetja z nadpomenko »prvič«. Dese s črno na belo odgovarja na vaša vprašanja in komentira stvari, o katerih vam je nerodno spraševati! Na knjižnih policah vas čaka knjiga Lažniva Suzi, prav tako pa lahko posežete tudi po drugih Desinih knjigah. Ne bo vam žal.

Lucija Pribožič, 8. a
Mentorica: Nada Gojčič

BOŽIČNI VEČER

Božični večer sem preživela v krogu svojih najdražjih. To je zame najlepši dan v letu. Takrat vse diši po prazničnih dobrotah, krasimo božično drevo in nestrpno pričakujemo prihod Božička.

Z Božičkom se letos nisva srečala, slišala sem samo njegov zvonček. Takoj sem pogledala pod drevesce in zagledala darilo. Ker je sledila praznična večerja, še ni sledil čas za obdarovanje. Bila sem zelo neučakana. Tudi potrpežljivosti sem se morala ta večer naučiti.

Končno sem začela odpirati svoje darilo. Zagledala sem Barbie in Bratz punčko, majico in hlače. Prevzel me je zelo močan občutek sreče in veselja.

Ker bom vedno verjela v zvonjenje Božičkovega zvončka, mi bo ta zvonil tudi, ko bom velika, kot sta moja starša. Ta dan je pustil pečat v mojem srcu.

Eva Kolarič, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

TAM, KJER SO BOGOVI DOMA

Ko zaspim me sanje popeljejo tja,
kjer so bogovi doma.

Velika blešči se dvorana,
kot iz kristala vsa izklesana,
v njej pa je božji posvet,
kdo zavladal bi čez naš svet.

Eden nam bi le sonce nudil,
drugi z dežjem nam pršil
tretji se zglesi,
da nam lase razkuštral bi,
četrti je dejal,
da nam bi še sneg posejal.

Takrat odprem oči,
v upanju, da jih videl bi,
a so v hipu mi odšli,
nazaj v sanje in daljne dni.

Nejc Krajncič, 4. b / 8
Mentorica: Irena Golob

KONS: 2005

Svoboda je ... prva beseda.
V središču je ženska.
V borbo zanjo.
Lahko jo zapustite,
a odvajanje je težko.
Novi časi med Slovenci?
»Lepota ali ljubezen?«
Vsak tretji zakon razpade –
stvar odločitve.

Tinka Trop, 9. a
Mentorica: Nada Gojčič

KROKODILČEK ZELENGO

Nekoč je živel krokodilček Zelenko. Živel je v puščavi in imel je mnogo prijateljev, kot so Kuštravec, Smrdko, Mikimaus, Piki in še mnogo drugih. Zelenko se je jezil, ker je bil tako majhen. Prijatelji so ga tolažili, a ni pomagalo.

Zelenko je rekel: »Poglejte, niti ugrizniti ne morem nikogar, ne da bi še kaj drugega. Zelo sem žalosten.«

»Ah, saj boš zrasel,« je rekel Piki.

»Misliš, Piki? Ali bom res?«

»Gotovo, Zelenko.«

»Potem pa se ne bom več jezil in od zdaj naprej se bom delal največjega in najslavnejšega.«

Tara Klemenčič, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

SNEŽAK

Bil je božič. Otroci so naredili snežaka, postavili smreko in jo okrasili. Bila je čudovita in lepo se je bleščala. Drugo jutro so vstali in šli ven. Videli so, da snežaka več ni. Šli so ga iskat. Vsepovsod so pogledali, le pod smreko ne. Nato so pogledali še tam.

Seveda, počival je med darili. Otroci so bili presenečeni. »Snežak je živ!« je zaklicala Neža. Vsi so pritekli k snežaku in se šli igrati z njim. Zvečer so ga predstavili atiju, mamici, babici in dedku.

Vsi so nadaljevali večer ob smreki in kaminu.

Katja Valič, 3. c
Mentorica: Marta Skrbinšek

Nastja Vrabl,
1. b
Mentorica:
Irena Prelog

VESELE ROŽE

VSE OKOLI ROŽE SO,
VSE ŽELIJO PESMICO.
ENO JIM PA JAZ POVEM,
VSAK DAN RADA V ŠOLO GREM.

Ela Peklar, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

GALEB

GALEB LETA NAD MORJEM,
NAD VASMI, NAD POLJANAMI.
NEKEGA DNE PADE V MORJE!
KRILA SE MU ZMOČIJO,
S PRIJATELJI SE LOČIJO.
PRIJATELJI PA JOKAJO,
DOKLER GALEBA NE SREČAJO.

Ismail Duraković, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

KREDA MI JE POVEDALA SKRIVNOST

V Osnovni šoli Mladika Ptuj, je v učilnici stanovala kreda Belka Biba. Svoj dom je imela zraven table, v majhnem, starem lončku. Tam je samevala med pisali, bomboni in drugimi listki, ki jih je učiteljica pobirala učencem. Tabla na katero je pisala učiteljica slovenščine z Bibo, je bila že zelo stara in obrabljena. Kreda Biba je vsak dan opazovala učence. Najbolj ji je bila všeč Ana, majhna deklica z oranžnimi, kodrastimi lasmi, ki je bila odličnjakinja.

Anina najboljša prijateljica je bila Sonja. Sonja je imela dolge, črne lase, blede polt in je bila visoka ter suha. Bila zaljubljena v Bibinega prijatelja Miho.

Miha je vsak dan vzel v roke Bibo in z njo napisal: Miha + Vera. Da, bila sta zaljubljena. Na Vero je bila Sonja zelo ljubosumna. Belka Biba je vse to vedela. Imela je tudi skrivno simpatijo, a ta je še opazila ni.

Nekega dne je učiteljica pisala zelo zapleteno snov na tablo. Bibo je tako mučila, da se je zmanjšala za celih pet milimetrov. Po pouku sta Miha in Ana, ki sta bila reditelj, brisala tablo in se pogovarjala: »Veš, Miha, Vera te samo izkorišča! Pusti jo in poglej dobro okrog sebe. Mnogo punc je zaljubljenih vate. Na primer Sonja!« je kar poskočila Ana, saj je v tistem trenutku v razred vstopila Sonja. »Kaj pa je narobe z Vero? Zakaj mi pripoveduješ to, kar me najbolj razjezi?« se je z rdečim obrazom branil Miha. »Zato, ker ona ni zaljubljena vate, ampak hodi z Rokom,« je tiho rekla Sonja in s tem rešila Ano.

Miha se namrdnil in jezno zasikal, da mu je za Vero potem vseeno in da ne bo dopustil, da bi ga imela na povodcu.

»Si še vedno zaljubljen vanjo?« je vprašala Ana. »Ne, saj nikoli nisem bil! To kar sta mi povedali sem tako in tako že vedel!«, je odvrnil Miha. Sonja se je razveselila, da ima pri Mihi vsaj nekaj možnosti in brž začela z zapeljevanjem.

Usedla se je na rob mize in Miha pogledala z velikimi očmi, z roko si je počesala lase, a takrat je z nogo, ki jo je počasi dvignila visoko nad Miha, zamahnila po skodelici s kavo. Ta se je polila ravno po Sonjinem krlcu. Sonja je zavreščala in padla z mize, ki se je prekucnila na njene noge. Miha in Ana sta se ob tem začela od smeha zvijati po tleh. Kmalu so se valjali in smejali vsi, saj se je tudi Sonja nalezla krohota. »Ravno zato si mi všeč ...,« je potihoma zamrmral Miha, ki je odhajal iz učilnice.

Na hodniku je srečal Roka in Vero. Obtožil je Vero ljubimkanja z Rokom, ki tega sploh ni vedel in razumel. Skozi priprta vrata je vse to opazovala kreda Belka. Zelo se je razjezila in skočila in skočila s table na tla. Čez pet minut je že bila na hodniku. »Uf! Koliko nog!« je kar zavreščala Belka, ko je prišla na hodnik. Končno se je prerinila do Roka in Miha, ki sta se tepla. Biba se je zvalila k Mihovim nogam in tam čakala na primeren trenutek, ko bo Miha dvignil nogo. Takrat bo skočila podenj, da bo padel.

In ... hop! Bumf! Bing! Tink! Pukf! ... BUMM! Miha je vzdignil nogo, nato se je Biba zvalila podenj in padel je! Miha! Zakaj ne Rok!? A ni Miha Bibin prijatelj? Čudno!

Rok se je hotel umakniti, a se je Miha pobral in ga znova napadel. Tedaj pa je Biba skočila Mihi v hlače in ga rahlo ugriznila. Miha je poskočil, saj ga je ugriznila v zadnjico. Potem pa še enkrat in še enkrat. Miha se je obupano prijel za zadnjico in odkorakal z Bibo vred domov.

Ko je prišel domov je pogledal, kaj ima na zadnjici. »Je to mogoče klop, uš ... av!« je zmedeno govoril.

Ko je pogledal je videl, da je to kreda, ki se trdno drži njegove zadnjice. Odtrgal jo je in z njo vred košček svoje kože. »Au, kdo pa si ti?! Pošast?!« je vreščal naprej. »Hej, umiri se. Nič ti ne bom naredila. Pojdi se zdaj umiti in se spravi v posteljo!« je kar ukazovala kreda. »Ja, saj grem. Kaj pa ti?« je zmedeno vprašal Miha. »Ne skrbi zame. Jaz zdaj grem!« se je hitro poslovila Biba.

Miha se je najprej okopal in se nato spravil v posteljo, kakor mu je naročila Biba. Vzel je knjigo Jantarni daljnogled in začel brati. Medtem je Biba doživela enkratno pustolovščino. Ko je cela Mihova družina že spala, je šla do gredice s solato, ki je bila na njihovem vrtu. Nato je šla še do jablane in do stare lope, toda to ni bila stara lopa, ampak pasja uta. V njej je domoval strašen buldog. Bibe ni opazil, zato se je razgledala po uti. Zanj je bila to prava mala vila. Ampak vsepovsod pajčevine, bolhe, pajki, dlaka ... Naenkrat se je znašla v gromozanski pajkovi mreži. Zelo se je zapletla vanjo. Ni se mogla več rešiti. In tam, za psom je prihajal ogromen pajek. Biba je zavreščala in tako zbudila psa, kar odneslo jo je iz ute, vso zamotano v pajčevino in vso prašno. Stekla je v hišo, kar pod vrati. Prišla je v dnevno sobo, nato pa še v kuhinjo. Tam je vzela corn flakes in mleko iz hladilnika ter se pošteno najedla. Odšla je v sobo. Usedla se je na naslonjač in zajokala: »Zakaj nimam več družine, doma, sorodnikov? Zakaj so me vzeli z mojega rodnega kamna pri potočku Izviru? Zakaj je moja družina ostala tam ob gozdičku, ob bistrem potoku, v svojem domu, jaz pa sem tukaj? V službi!« je tarnala Biba.

Odšla je v kopalnico. Tam si je odstranila vso pajčevino ter se pošteno okopala. Bleščeče bela, ovita v košček brisače, je odšla v Mihovo sobo. Ulegla se je v posteljo in se stisnila k spečemu fantku. V hipu je zaspala.

»Drugo jutro!« je nežno zbudila Miha in mu vse povedala. Kdo je, kako se je znašla tukaj in vse svoje skrivnosti. Med drugim tudi svojo največjo skrivnost: Njena simpatija je Rok. Povedala mu je vse govorice o učencih. Svetovala mu je, naj vpraša Sonjo, če bi hodila z njim. Vera je Roka samo zapeljevala, on pa se je hotel ubraniti, ker ni hotel izgubiti Miha, svojega najboljšega prijatelja. Roku se je Miha kasneje opravičil in začel hoditi s Sonjo.

Pri zajtrku je Miha predlagal Bibi: »Rad bi te vzel k sebi. Zjutraj bi lahko šla skupaj v šolo. Tam bi ti pisala po tabli, jaz pa bi se učil. Potem bi skupaj odšla domov in bi bila pri nas. Si zato? Bila bi članica naše družine!«

Miha je šel na balkon in iz košare prinesel ogromno, veliko kepo. Bila je mačka. Stara, a prijazna. Pokazal jo je Bibi: »To je Vlasta! Stara je in potrebuje prijatelja. Usedi se nanjo, da te bo nesla!« je navdušeno blebetal Miha.

Tako je Belka Biba postala članica njihove družine. Čez dve leti se je Biba s culico na rami pred vrati poslovila: »Grem domov, v moj rodni kraj, a vedi, da pridem nazaj! Zbogom!« Miha teh besed ni nikoli razumel. Za Bibo se ne ve, a pravijo, da je Miha po treh letih dobil sestrico Barbaro. Bila je zelo podobna Bibi. Imela je rumene lase in svetlo modre oči. Miha jo je imel zelo rad, a nikoli ni opazil, da je povezan z velikim in krasnim čudežem. Mogoče pa je to vseeno le pravljica.

Eva Pribožič, 5. a
Mentorica: Karmen Ivančič

POETOVIO

Nekoč, tam v rimskem Poetoviu, je živelo ljudstvo. Rimljani so ustvarili prvi tabor, ki se je kasneje spremenil v utrdbo. V njej so sprva prebivali predvsem vojaki. Nekateri starejši, ki so šli v tako imenovani »pokoj«, so sem pripeljali svoje družine. Tako je nastajalo mestoce, ki je pozneje preraslo v mesto.

Prebivalci Poetovia so se vedno znova morali boriti proti sovražnikom. V teh bojih se je najbolje izkazal navaden rimski vojak, ki mu je bilo ime Orfej. Bil je tako dober vojščak, da je kmalu postal poveljnik legije Poetovia. Razen tega je tako lepo igral na liro, da je postal tudi dober prijatelj rimskega cesarja Konstantina, velikega ljubitelja umetnosti.

Nekega dne, ko je bil Orfej na obisku pri cesarju v Rimu, jima je kopel pripravila prelepa sužnja Ligija. Orfej se je takoj zaljubil vanjo in prosil Konstantina, da jo osvobodi suženjstva ter mu jo podari za ženo. Cesar o tem ni hotel niti slišati, saj si ni mogel zamisliti, da bi imel njegov prijatelj sužnjo za ženo. Razen tega mu je pripravljala najboljšo kopel. Orfej ni hotel preveč ugovarjati cesarju, zato je žalosten odpotoval nazaj v Poetovio. Vendar Ligije nikakor ni mogel pozabiti.

Nekega dne je nenadoma prišlo sporočilo iz Rima, da se sovražniki nevarno hitro približujejo mestu. Orfej je nemudoma zbral svoje vojake in odhitel prijatelju na pomoč.

Medtem se je pred cesarjevo palačo že pričel težek boj. Zapahnili so še zadnja težka vrata, toda zunaj je ostala nesrečna Ligija. Ni ji preostalo drugega, kot da se bori, kolikor je bilo v njeni moči, dokler je niso skoraj pokončali. Težko ranjena je obležala na belem marmorju pred palačo. V zadnjem trenutku je prispela Orfejeva vojska in premagala sovražnika.

Orfej se je napotil v palačo, da sporoči cesarju o zmagi, ko je pred vrati našel ranjeno Ligijo. Takoj jo je odnesel k zdravniku in nekaj dni prebedel ob njeni postelji. Ko je že skoraj obupal, je le odprla svoje prelepe oči. Šele tedaj je odhitel k cesarju. Konstantin ga je sprejel z velikimi častmi.

Slišal je o Ligiji in njenem pogumnem boju pred vrati palače. Orfej je spoznal, da je to trenutek, ko lahko ponovno zaprosi cesarja za njeno roko. Čeprav nerad, mu je cesar tokrat izpolnil željo. Orfej je odpeljal Ligijo v Poetovio, kjer sta se poročila. Živela sta srečno in imela kopico otrok, ki so bili zelo ponosni nanju. Ligijo je sčasoma vzljubil tudi cesar. Kljub temu, da je bila nekoč njegova sužnja, so bili dobri prijatelji. Občasno, iz hvaležnosti, ker jo je odrešil suženjstva, mu je celo pripravila njegovo najljubšo kopel ...

Na žalost je Orfej zgodaj umrl. Konstantin si ni mogel predstavljati življenja brez njegove glasbe. V Poetoviu je dal postaviti kar 5 m visok spomenik v njegovo čast. Za prebivalce je postal rimski bog glasbe.

Aleksandra Todorovič Novak, 5. b
Mentorica: Karmen Ivančič

ZELEN IN RDEČ ŠKORENJC

Nekoč je živel deček, ki je bil zelo reven. Sam je živel v stari slamnati hiški, ki je bila že skoraj vsa porušena.

Njegova starša sta umrla. Vse, kar je bilo v njegovi koči, je bila slamnata postelja in star rdeč škorenjc, ki sta mu ga zapustila njegova starša. Ta škorenjc mu je prinašal srečo. Nedaleč od tod je stal velik, mogočen in plemenit grad. V njem je živel pohlepen in slaven princ, ki je bil beračevih let. Princ je imel lep, ves bleščeč in z biseri obdan zelen škorenjc. Tudi njemu naj bi ta škorenjc prinašal srečo.

Nekega dne se je zgodilo, da so se morali zbrati vsi fantje te pokrajine na posebnem tekmovanju. Tega tekmovanja sta se udeležila tudi princ in berač. Za srečo sta vzela svoja škorenjca.

Na začetku je glasnik vsem prisotnim razglasil navodila. Tako je rekel: »Posluh, posluh! Navodila igre so takšna. V vaša nosila vam bomo dali, kar se nam bo zdelo primerno. Prehodili boste dolgo pot, in če se boste vmili z rečjo, ki smo vam jo dali v vaša nosila, boste nagrajeni.«

Kralj je že prej naročil, naj dajo princu v možnjček denar in zlato.

Potem so se odpravili na pot. Princ z zlatom, berač pa s slamo. Na rosni potki sta bila le še naša junaka. Ostali fantje so se obrnili in odšli po drugi poti.

Pa vpraša princ berača, kaj nosi v vreči. Ta mu pove, da nosi slamo. »Ha-ha-ha. Slamo!« »Da,« odvrne berač.

Prikazali so se roparji. Najprej so pregledali berača, ki ga ni bilo strah, saj je bil tega vajen. Lopovi niso našli ničesar, zato so se lotili princa. Vzeli so mu vse; celo njegov škorenjc, in vso zlato, ki ga je prenašal in celo njegova oblačila.

Med tem je berač mirno hodil dalje in tudi prvi prišel na cilj. Princ, ki je bil ves osramočen, pa si je mislil:

»Včasih je bolje biti reven in imeti srečo.«

In veste kaj? Sreča je res najpomembnejša.

Nuša Širovnik, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

PRI POUKU

PRI POUKU RAČUNAMO, PIŠEMO,
RIŠEMO, REŽEMO, LEPIMO,
POJEMO IN SE IGRAMO.
V ŠOLO HODIMO, DA SE
NEKAJ NAUČIMO.

Sara Emeršič, 1. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

TEŽAVE

STAREGA FRANCELJNA

Stari Francelj tam pod lipco,
misli čudne misli o življenju:
»Zakaj živim jaz v takem trpljenju?
Zakaj življenje je tak hudodelnik?«

K njemu pride Gregor ranocelnik,
ter ga ogovori: »Li te srce boli?
Jaz izdelal sok sem iz ribeza,
ki zaceli rane vse srca.
Ko popiješ glažek soka, spustiš malo joka,
konec je življenjskega stoka.«
Gregor ranocelnik gre naprej,
stari Francelj pa še vedno razmišlja kot doslej.

K njemu stopi coprnica Pehta,
ko zasliši koliko njegova misel tehta ga ogovori:
»Imaš li v življenju težave ti?
Popij ta glažek jagodnega soka
in konec tvojega bo joka.«
Coprnic Pehta se odpravi naprej,
stari Francelj pa še vedno razmišlja kot doslej.

Nato pouči ga vaški norček Palček:
»Kaj ti je ubogi starček? Kaj stokaš o življenju?
Če vsak bi stokal o svojem trpljenju,
bi življenje res postalo trpljenje.
Ne razmišljaj, kaj v življenju gre narobe,
kaj ti je nekdo storil, če sam boš kaj dobrega naredil,
v življenju novo veselje boš odkril.«

Sedaj Francelj res veselo življenje živi,
a kaj ko ga nesreča doleti,
iz tega sveta se Francelj poslovi.

Brigita Golnar, 9. c
Mentorica: Lidiya Verlek

ROK IN POTRES

Nekoč, predavnimi časi, je bil v deželi pod soncem velik in močan potres. Takrat je umrlo veliko ljudi. Med njimi je bil najmlajši poškodovanec tega potresa. Ime mu je bilo Rok.

Rok je bil star komaj pet let. Ko so se skale porušile, sta bila on in njegova mama v kritičnem stanju. Nekaj časa so bili pod tistimi skalami, potem pa so jih reševalci rešili izpod ruševin.

Ko so jih rešili in pripeljali v bolnišnico, so ugotovili, da ima Rok zlomljeni dve rebri in levo roko. Operirali so ga. Moral je mirovati in počivati. Kar en mesec je počival v bolnišnici. Po mesecu dni je lahko spet prišel v svoj dom. Mama je še ostala v bolnišnici. Vsak dan sta jo oče in Rok šla obiskat. Rok je moral hoditi na fizioterapevtske vaje. Po dveh mesecih je tudi mama lahko prišla domov.

Tudi ona je hodila na razgibavanje leve noge. Potem sta si oba opomogla. Naslednje leto so spet lahko šli smučat in uživati na morje. Ko so odšli na smučanje, je Rok dobil nove smuči, smučarske palice in smučarske čevlje.

Na smučanju jih na srečo ni doletel velik in močan potres. Domov so prišli živi in zdravi. V Rokovem življenju je bil to prvi potres.

Tako se je končala Rokova zgodba.

Jana Simonič, 4. a /8
Mentorica: Karmen Plavec

JUTRANJE PRESENEČENJE

Ko sem se zjutraj zbudila, sem zaslišala cvileč glas, ki je prihajal od zunaj. Oblekla sem se in odhitela do vhodnih vrat. Pred vrati sem zagledala majhnega, belega mucka s poškodovano tačko. Vzela sem ga v naročje in ga odnesla v hišo. Mucek je še vedno jokal. Pobožala sem ga in mu obvezala tačko.

Takoj se je bolje počutil. Odpravila sva se na kratek sprehod. Od zadovoljstva mi je predel v naročju. Prijaznega mucka sem lahko obdržala.

Teja Jurič, 3. a
Mentorica: Mira Korošec

VREMENSKA DRUŽINA

Bila je huda zima. Pa poslušajte, kaj se je zgodilo. Oče Mrazosneg je zamrznil mamo Reko. Sin Oblak in hči Rosa sta se lahko drsala.

Veselo vzklikanje, smeh in igra so pritegnili vse ostale kapljice in snežinke. Veliko skakanja in drsanja je mami Reki začelo povzročati bolečine. Boter Sonček je vse to opazoval. Pohitel je k Reki, pobral nekaj snežink in kapljic, a vseh ni mogel.

Mama Reka se je razjezila, led je začel pokati. Babica Strela je pomagala raztreščiti vso ledeno reko. Vse kapljice in snežinke so popadale v vodo. Na pomoč je pritekla teta Megla, ki jo je prebudilo močno pokanje leda. Dvignila se je iz vode ter vse kapljice in snežinke odnesla v oblake. Njen mož Veter je razpihal Meglo po vsem mestu. Megla je bila jezna na svojega moža, zato je nad mestom ostala nekaj dni.

Medtem se je prebudil dedek Grom. Ko se je pretegoval v svoji postelji, je pogledal skozi okno, ni videl ničesar. Pogled mu je ovirala Megla.

Dedek Grom je poklical: »Vihar! Vihar! Pridi, da razpihaš Meglo, da bom imel zopet lep pogled na mesto!«

Veter je predlagal svoji ženi: »Čimprej se umakni, sicer te bom spet razpihal.« Megla se je potopila v mamo Reko.

Dedek Grom je poklical: »Prijatelj Dež! Pridi, da se bova združila in naredila nevihto.«

Prijatelj Dež je res prišel na pomoč. Iz dedka Groma se je zaslišalo nekaj bobnečih zvokov. Dež je spustil svoje kapljice in močno je deževalo.

Botru Sončku je bilo dovolj dežja. Pokukal je izza Oblaka. Njegovi topli žarki so pregnali prijatelja Deža in dedka Groma. Toplo je grel mesto. Napovedovala se je pomlad.

Dopisno-novinarski krožek 4. a /8
Ingrid Marovič, Jana Simonič,
Tjaša Flanjak, Monja Levanič,
Valentina Ambrožič, Senka Žlibar
Mentorica: Jadviga Kolar